

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 107

Izlazi subotom

Zagreb, 5. siječnja 2011.

U Banskim dvorima i na Pantovčaku priprema se (potajno) proglašenje Ratka Mladića počasnim građaninom Republike Hrvatske

Mate Čavar

RAZMIŠLJANJE

O BOŽIĆU

Diana Majhen, Zagreb

KOMUNISTI ILI KOMUNISTI LIGHT?

dr. Muhamed Borogovac

SRBOFILSTVO KAO
SVJETSKI FENOMEN

Stranka Pučkih Ustaša
stranka.puckih.ustasa@gmail.com
Ustrojni odbor

RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Prijaviti se možete na hitrozov hrvatska.uljudba@gmail.com

NASTAVLJAMO

Bili smo u velikoj dvojbi. Prekinuti s nakladom Glasnika, jer – vremenski – nismo u stanju raditi ga na uobičajenoj razini. Ili ... nastaviti ... ali u znatno skromnijem obliku.

Za prvu odluku mnogo toga je govorilo. Umor prije svega.

Protiv su bili prvenstveno osjećaji. Zatim nakane i – dakako – ciljevi.

"Glasnik" u ostalom i nije samo tako nastao.

Bez veze.

Trebao nam je, a i dalje nam treba. Poteškoće su, nadamo se, vjerujemo, prolazne.

Nastavit ćemo.

Kako i dokad, o tom postupno.

Hvala Vam što ste nas strpljivo čekali.

T. Dragan t.d.

SADRŽAJ

Mate Ćavar: Razmišljanje o Božiću	3
Diana Majhen: Komunisti ili komunisti light?.....	4
Prof. Žarko Marić: Peticija kao perestrojka.....	6
mr. sc. Dragan Hazler: Kažnjavati Hrvate radi srbskih zločina je hrvatski zločin.....	7
Promičba: "Hrvatska knjižara"	11
Zvonimir Hodak: Hrvati su u transu od sreće zbog servilnog ulizivanja Srbima	12
Dr. Muhamed Borogovac: Srbofilstvo kao svjetski fenomen	13
Dr. Mile Budak: Bazalo (45. nastavak)	14
Josip Badalić D.I.: Božji pustolov (12. nastavak)	15
Promičba: "Ognjište"	16

RAZMIŠLJANJE O BOŽIĆU

Mate Ćavar, Zagreb

Čini mi se da se u Katoličkoj Crkvi i previše citira Stari Zavjet u kojemu se piše samo o Židovima kao jednome narodu do kojega njihov Jahve drži. To neprestano Židovi vjeruju kroz cijeli Stari Zavjet. Oni tako vjeruju i nakon Staroga Zavjeta, kroz Novi Zavjet, kojega je utemeljio sin Marije Židovke Isus svojim dolaskom i ljudskim rođenjem u Betlehemu.

Pored svega što je pokrenuo Isus na Zemlji Židovi nikako da povjeruju u to i da Isusa priznaju ako ne sinom Božjim onda bar svojim pravednikom koji je osvojio preko milijardu ljudi, svojih sljedbenika koji ga štuju onako kako je za života tvrdio za se, da je Sin Božji, kako će umrijeti i uskrsnuti iz groba što se i dogodilo prema svim svjedocima Kristove smrti i uskrsnuća. U nedavnom nastupu židovskoga rabina na televiziji Z1 u Zagrebu, naturaliziranog Židova gospodina Luciana Moše Prelevića, tvrdio je židovsko vjerovanje da su Židovi odabrani narod i u Novoj eri i poslije smrti Isusa na Golgoti.

Upravo takvo prepotentno vjerovanje stajalo je Židove brojnih žrtava od strane Adolfa Hitlera, koji je bio proglasio Nijemce *übermenschima*. Onda je to dovelo do tragedije nad njemačkim i ostalim Židovima europskih naroda nad kojima je Hitler dominirao svojim Trećim Reichom, jer obadva naroda nisu mogli biti prvi...

Nema dvojbe da se u biblijskim tekstovima, koje je kroz tisuću šesto godina pisalo tridesetak pismenih Židova, koji su sebe smatrali Jahvinim prorocima vidi kako su Židovi tražili

svoga Jahvu. Ali kroz sve njihove starozavjetne tekstove ne može se povjerovati da su oni razgovarali s tim Jahvom kao sa tetkom Lucom i da se sve ono zbivalo uistinu kao mana, put kroz more i dr.

Tko je autor tih tekstova o stvaranju svijeta i ljudi na zemlji?

Adam i Eva su samo priče prema znanstvenim dostignućima genetskog razvitka ljudi. Tko od znanstvenika vjeruje u židovsko vjerovanje o postanku čovjeka prije pet tisuća sedamsto sedamdeset i jedne godine, koju Židovi slave kao godinu njihova postanka? Tko može povjerovati u njihova Jahvu koji je naređivao pokolje drugih naroda, da bi se Židovima omogućila "obećana zemlja u kojoj teče med i mlijeko"?

Obraćeni na kršćanstvo jedan od najobrazovanijih Židova onoga vremena, Sveti Pavao, kori Židove kako su uništili sedmore narode da bi se domogli "obećane zemlje", i zato u toj zemlji nikada neće doći do mira, sve dok Židovi ne priznaju Isusa Kristom čovječanstva.

KOMUNISTI ILI KOMUNISTI LIGHT?

Diana Majhen, Zagreb

Razmišljam o predstojećim izborima i lagano mi se diže kosa na glavi. Već unaprijed vidim predizbornu kampanju, svake godine istu, bez ikakvih iznenađenja i bez ikakve nade da će se nešto promijeniti nabolje. Ponovno će to biti bitka između HDZ-a i SDP-a, gdje će ovi više crveni predbacivati manje crvenima kako su pokrali državu, kao da i oni nisu to uredno radili 4 godine dok su bili na vlasti, a rade to i dok su u opoziciji. Pa tako slušam npr. jednog Čačića koji nam svako malo održi poneku lekciju o moralu i pravednosti, što je izuzetno zanimljivo kada dolazi iz usta dvostrukog ubojice. Slušam Pusičku za koju je Hrvatska bila (i sigurno ostala) agresor, pa Milanovića kojemu su puna usta Tita i samo što se ne pretvori u hodajuću reklamu zvanu „Tito – partija“ i sve one njihove istomišljenike koji su onako u zboru, na sav glas pjevali „Od Vardara pa do Triglava“ kada je njihov kandidat, a na nesreću trenutni hrvatski predsjednik Josipović pobijedio, obnavljajući uspomene na njihovu nikad prežaljenu Jugoslaviju, u nadi kako će se ista obnoviti.

S druge strane, HDZ-ovce se ne isplati ni slušati, jer nikad ne znaš neće li nekog prekinuti usred govora i uhapsiti ga. Hapšenje HDZ-ovaca je već postalo nešto što se uredno i kontinuirano obavlja, ali na žalost sa velikim zakašnjenjem.

Uostalom, doista ne vidim razlike slušali mi HDZ ili SDP. U biti, i jedni i drugi ne samo da govore isto, nego isto i rade, što su nam uredno pokazali kroz godine koje su bili na vlasti. S jedne strane, osiromašili su državu i pokrali ju uzduž i poprijeko, a s druge, ubijaju na svakom koraku nacionalni duh u Hrvatima, pretvaraju Domovinski rat u udruženi pothvat hrpe zločinaca koje uredno šalju iza rešetaka, a koji su stvarali ovu zemlju i samim time mjesta za njihove fotelje. Samo je pitanje vremena kada će se odustati od tužbe protiv Srbije, Josipovićevo i Tadićevo lizanje, uz prešutno odobravanje HDZ-a i SDP-a vodi samo u tom pravcu.

HDZ i SDP su nam sasvim jasno pokazali kako od naše zemlje uskoro neće ostati ništa, ako ju oni nastave voditi.

Vrijeme je za promjene. Ili to ili možemo reći zbogom Hrvatskoj. I to ne da je pet do dvanaest, nego je dvanaest i pet.

Činjenica jest da je većina političkih stranaka zatrovana utjecajima različitih centara moći, od onih globalnih, kao što su SAD, EU, Židovi i dr., do onih lokalnih, kao što su domaći tajkuni i kapitalisti, udbopartizani, jugo i srbofili, sindikati, i, ponajviše od svih, birokracija koja je postala samoj sebi svrha. Nama je potrebna politička stranka kojoj će na prvom mjestu biti zaštita HRVATSKIH nacionalnih interesa, odnosno interesa svih hrvatskih građana. Zaštita hrvatskih poduzetnika u odnosu na neprijateljska preuzimanja od strane globalnih koncerna, ali i istovremeno zaštita hrvatskih radnika protiv izrabljivanja od strane bilo domaćih bilo stranih tajkuna. Zaštita hrvatskog financijskog sektora od utjecaja EU, MMF-a i sličnih, ali istovremeno i zaštita hrvatskog poslovnog sektora od strane bilo domaćih bilo stranih zelenaša i kamatarara. Stranka koja će uvijek i u svakoj prilici zastupati Zagreb, Split, Osijek ili Gospić, a nikada Washington, Bruxelles ili Haag.

Stranka koja će zadnjih milijun kuna utrošiti na otvaranje radnih mjesta u Hrvatskoj, a ne na kretensko i besmisleno usklađivanje s pravnom stečevinom EU, ili na nabavu oružja koje je usklađeno s NATO standardima.

Danas, u vrijeme globalizacije, definitivno je došlo vrijeme za stranku kojoj je, u moru različitih interesa, parcijalni interes onaj hrvatski, i koja neće okretati hrvatske umirovljenike protiv hrvatskih radnika, hrvatske radnike protiv hrvatskih nezaposlenih, hrvatske poslodavce protiv hrvatskih posloprimaca ili hrvatske trgovce protiv hrvatskih seljaka, nego će, na temelju vlastitog iskustva, mudrosti i istinske pravednosti (ne one Yusipovićeve udbopravednosti, naravno) i prije svega domoljublja donositi odluke koje su prije svega prohrvatske. Takva bi stranka bila konzervativna, ali ne bi bila eksponent europskih demokršćanskih struktura, bila bi i socijalistička, ali ne bi bila eksponent europskih socijalista, bila bi i liberalna, ali ne bi bila eksponent europskih liberala, nego bi podršku za svoju politiku tražila u hrvatskom korpusu.

Naravno da bi pred takvom strankom bio težak put: naišla bi na financijsku, medijsku i političku blokadu i njen put bi bio neopisivo teži od puta kojeg imaju aktualne političke stranke koje svekoliku podršku crpe od svojih stranih pokrovitelja. Plus toga, imala bi ujedinjeni HDZ i SDP protiv sebe, jer nema tog sporazuma koje ove dvije stranke ne bi sklopile, samo da vlast slučajno ne dodje netko treći koji će onda kopati po njihovoj prljavštini, krađama i malverzacijama.

No, upravo bi izbor takvog težeg puta bio istovremeno vjetar u leđa i jedan od motora jačanja stranke. Glavna karakteristika takvog puta je vrlo jednostavna, a istovremeno i vrlo životna: rad s ljudima, rad na terenu. Po selima, po gradskim četvrtima, po gradskim trgovima, po tvornicama, po parkovima, po sportskim natjecanjima, po domovima umirovljenika, i prvenstveno po školama. Da, i rad na internetu je važan. Važno je biti i na televiziji, radiju i u novinama, ali jedina šansa za takvu stranku je istinska podrška koja se dobija licem u lice.

Istovremeno, takva bi se stranka jako morala

čuvati od ulaska kompromitiranih ljudi u njene redove, ili od bilo kakvih neprincipijelnih koalicija. Ovaj je naš hrvatski narod već toliko puta izmanipuliran i izvaran, da ne vjeruje više nikome. A vjerodostojnost se ne stiče preko noći, nego stalnim radom kroz kojeg se nikada, nikada ne skreće sa zacrtanog puta, koji je narodu prezentiran kao program, ili kao osnovna načela na kojima će stranka temeljiti sav svoj rad.

I takva stranka, kao i hrvatski narod, morala bi biti svjesna toga da se ništa ne može napraviti na brzinu i da bi na slijedećim izborima uspjeh bio ulazak kojeg njenog člana u Sabor. I to bi bio početak puta.

Pitam se, ima li novoosnovani politički pokret HRAST šanse da postane ta treća opcija, koja bi bila jedina prihvatljiva za nas domoljubne Hrvate?

Jer, nećemo više nasjedati na predizborni program HDZ-a, koji nam svaki put ponavlja jedno te isto, kako ne treba rasipati glasove hrvatske desnice radi moguće pobjede crvenih, nego se svi glasovi trebaju slijevati baš u HDZ.

Kao prvo, HDZ odavno nije desna stranka. Glasovi hrvatske desnice ne pripadaju HDZ-u, jer HDZ ne zastupa njene interese. Pa je samim tim, dosta više zastrašivanja naroda sa nekim tamo crvenim SDP-om, koji je samo mrvicu crveniji od tog istog HDZ-a, koji je odavno izdao svaki hrvatski nacionalni interes i ostavštinu pok. Predsjednika Tuđmana.

Kao drugo, ukoliko ne počnemo nešto graditi i nešto podupirati, nikada nam se ništa u zemlji neće promijeniti. Ne možemo više čekati da nas netko spasi, jer se spasiti možemo jedino sami, svojim izborom. HDZ i SDP će se i dalje uredno smjenjivati na vlasti, u bespoštednoj utrci tko će ju više opljačkati, Domovinski rat će postati građanski rat, a hrvatski branitelji svi odreda zločinci.

Dosta je više i HDZ-a i SDP-a.

Vrijeme je da stvorimo stranku kojom ćemo se ponositi, a ne od koje ćemo se crveniti, što od nasljeđa komunizma, što od srama.

PETICIJA KAO PERESTROJKA

prof. Žarko Marić, Zagreb

"Nisam niti znao da je PERESTROJKA tako opasna", izjavio je M. GORBAČOV, poslije svega što se dogodilo.

Nisam niti ja znao da je PETICIJA KOMISIJE "Iustitia et pax" HBK upućena Vladi i Saboru RH sa zahtjevom da se u popisu stanovništva popišu i zatajene i prešućene žrtve poslijeratnog jugokomunističkog totalitarizma, tako opasna da je izazvala toliki bijes na čijim valovima je medijski skoro linčovan glavni urednik Glasa Koncila, koji ju je u svom listu objavio. Otrovnice strelice upućene njemu, njegovoj kolumni i cijeloj Katoličkoj Crkvi u Hrvatskoj su skoro nezapamćene još od vremena zloglasnog Jakova Blaževića. Bilo bi još i dobro ako su to posljednji trzaji nekada velikoga zloglasnog komunističko-šovinističkog diva.

Te otrovnice strelice sa spomenutih valova bijesa se najbolje mogu usporediti: s oštrim špricama, uginulim životinjama, plastičnim bocama i drugim otpadom koji su prije par mjeseci donijeli morski valovi na Pelješke plaže.

Najisturenijim mrziteljsko bijesnim valom, ovoga puta je kormilario Aleksandar Stajčić, glavni urednik NEWS-a, glasila, prema nepotvrđenim informacijama, obaviještajnih službi koje pripada obitelji Nacionala, koje se besplatno dostavlja na 300.000 adresa, a čiji vlasnici kaslića su u najvećem broju katolički vjernici, koji su baš u ovo sveto Božićno vrijeme doživjeli teške povrede svojih vjerskih osjećaja.

Mržnja se prosipala kroz usta kolumniste Roberta Bajrušija čije se umjetničko ime i prezime uopće ne može naći među nabrojanim novinarima u impresumu lista.

U svojoj kolumni G.K. 19.12.2010, iskusni urednik Ivan Miklenić koji dob-

ro pozna svoj posao, ni u čemu se nije ogriješio o novinarski kodeks. U svom tekstu, on između ostaloga, osuđuje svaki i svačiji kriminal i zločin. (Bilo bi sjajno kada bi istraga protiv bivšeg premijera bila prva u nizu istraga koje bi rasvijetlile smrtnu grijehu protiv općeg dobra... Ne može se, niti se smije ignorirati i koji zločin...)

No, ono što je napisano u NEWS-u od 22.12.2010 je za svaku osudu jer je pisano sa pjenom na ustima i s ekstremno ljevičarskih, hrvato i katoličko mrziteljskih pozicija. Tekst kipti bizantinskim prostaklukom, uvredama, svjesnim i zlobnim lažima i podmetanjima: (amoralno smeće, glupo pisanje, psihopatološke poruke, Katolička crkva u Hrvatskoj je zaštitnica kriminalnog nemoralna, korupcijske hobotnice, ubojica i lopova, brani zločine nad zarobljenicima i 11 godišnjom Aleksandrom Zec itd.)

Tekstopiščeva sintagma "dva desetljeća" nas asocira na isto toliko, u krvi stečene narodne slobode i hrvatske državnosti, dok je za njega to "U OKU TRN ZBOG KOJEG MU JE ŽIVOT CRN". Ta sintagma otkriva njegovo protunarodno uvjerenje i koprcanje u dvadesetljetnoj hrvatskoj mreži, čije izgrizanje mu je na prvom mjestu a tek na drugom mjestu mu je borba protiv negativnosti koje su zajednička briga svih nas.

Fra Jozo Zovko je zbog biblijske sintagme "40 godina sužanjstva" radi sumnji da misli na 40 godina komunističke revolucije, odležao 3 godine u zatvoru, što novinaru NEWS-a ne želimo, no u svakom slučaju tražimo da se zbog gore iznesenih uvreda i laži pozove na odgovornost, a financijer besplatnih novina NEWS, koji sve ovo omogućuje javno prozove. Ako su to porezni obveznici, a izgleda da jesu, pošteno bi bilo da se oni i sa tim upoznaju.

KAŽNJAVATI HRVATE RADI SRBSKIH ZLOČINA JE HRVATSKI ZLOČIN

mr. sc. Dragan Hazler, Basel

Hrvatska se mora samodokazati da je suverena pravna država

Sve hrvatske branitelje u sudskim postupcima i osuđene od političkog suda u Den Haagu ili i od hrvatskih sudova, mora hrvatsko pravosuđe odmah osloboditi od svih sudskih postupaka i kazna, a kažnjenima platiti naknadu za izgubljeni dio života u zatvorima, vratiti im zaslužene ratne činove i dodatno i proglasiti istaknutim zaslužnicima za spas hrvatskog naroda i za izbornu državu Hrvatsku.

Ne postupi li tako, onda hrvatsko pravosuđe nije hrvatsko pravosuđe, nego tuđinski sluga, koji kažnjava hrvatske branitelje jer su u hrvatskome domovinskom i obranbenome ratu, napadnuti i ugroženi od srbske okupatorske, genocidne, pljačkaške i vandalske ratne strane ubili pojedince iz redova navedenih okupatorskih srbskih zločinaca.

Kolika je samo najpokvarenija perfidija u malenkovićima iz Den Haaga, koji ne samo obtužuju i sude hrvatske branitelje i osloboditelje i kao "veći brižnici" od samih Hrvata pa traže broj hrvatskih projektila, koje su Hrvati ispalili pri oslobađanju najhrvatskijega Zvonimirovog grada Knina. Dakle, pedesetak najnužnije ispaljenih hrvatskih projektila su za "hrvatske brižnike" u Den Haagu zanimljiviji od desetak milijuna srbskih projektila ispaljenih na Vukovar, kojeg su totalno razorile.

Jedva je zamisliv taj crni humor od gospode malenkovića iz Den Haaga, pred kojima na koljena padaju još veći pravosudni i politički malenkovići u Hrvatskoj, kad im se skrušenije ispovijedaju, klanjaju i kaju za "grijehe" oslobađanja Hrvatske, nego su se ti isti kroatomalenkovići svojevremeno klanjali pred gigazločincima Brozom Titom i Visarionovičem Staljinom ponekad zajednički i ponekad naizmjenice.

To su najbolji pravници na svijetu, školovani i priviknuti na klanjanje, "kroatoklanjanje", pod većim kutom od japanskog poklona, uz glasno ili tiho hrvatsko kajanje: "Sluga sam pokoran!"

Jadni hrvatski narode, kad ćeš već jedanput dobiti uspravne političare i uspravne pravosudnike, kojima će biti alfa i omega - prva i posljednja briga Hrvatski narod, a onda sve drugo po redu zasluga, kriterija, potreba...

Klanjaju se hrvatski političari i pravosudnici čak srbskim zločincima

Srbi iz Srbije i Srbi iz redova Srba u Hrvatskoj, u BiH i u Vojvodini su bili masovno u borbenim redovima protiv Hrvatske (i protiv BiH) ili u infrastrukturnim redovima (snajperisti, teritorijalci za postavljanje mina, pljačkaši, rušitelji i palitelji hrvatskih gospodarskih, kulturnih i sakralnih objekata.

Većina svih Srba iz prostora "svuda i svagde" bila je na strani zločinaca i svi su oni protuhrvatski zločinci, a razlikuju sa samo u stupnju i kvalifikaciji zločinstava, bez obzira da li su radili zločinstva u odorama ili u civilu.

U Hrvatskoj obranbenoj i oslobodilačkoj borbi od svih vrsta srbskih zločinaca, kao i kratko iza pobjedonosne borbe nije se u ratnoj psihozi

moglo graduirati rang srbskih zločinaca, bilo u odori ili u civilu pa su kao i u svakome ratu stradali pojedinci manje krivi, a ostali su, nažalost teški zločinci, koje je Hrvatska poslije rata abolirala i amnestirala.

U nijednoj pravnoj državi svijeta se ne kažnjavaju branitelji i osloboditelji ako su počinili neke kolateralne i srodne žrtve na neprijateljskoj strani.

Uzmimo na primjer branitelje Izraela, koje suverena država Izrael ne kažnjava radi počinjenih kolateralnih i srodnih žrtava na suprotnoj strani.

Ako hrvatsko pravosuđe kažnjava hrvatske branitelje i osloboditelje za takove žrtve na neprijateljskoj strani, onda država Hrvatska nije suverena pravna država i njeno pravosuđe ne služi hrvatskome narodu, nego suprotno, služi hrvatskim neprijateljima.

Radi takvog odnosa hrvatskog pravosuđa prema hrvatskim braniteljima i osloboditeljima, postavlja se pitanje, tko će braniti Hrvatsku u nekom od budućih napada, ako se branitelje nakon pobjede kažnjava.

Svaka čast malobrojnim lojalnim Srbima

Vrlo mali broj Srba u Hrvatskoj je bio u redovima hrvatskih branitelja i suzdržanih od borbe protiv Hrvatske. Takvima svaka čast!!!

Čak i takozvani urbani Srbi, koje neodgovorni mediji u Hrvatskoj smatraju nedužnima bili su zločinci jer su bili idejni organizatori zločinačkog rata protiv Hrvatske (Mikelić u Petrinji, Rašković u Šibeniku, Stanimirović u Vukovaru...). Takozvani obični urbani Srbi stajali su na zločinačkoj strani, što je dokaz jer nisu nikada čak ni prosvjedovali protiv svoje četničke i druge subraće, koja je vršila genocid i druga zločinstva na Hrvatima. Prema tome, trebala bi se hrvatska politika, hrvatsko pravosuđe i hrvatski mediji opreznije i odgovornije odnositi "prema nedužnima", preživjelim i stradalim Srbima u Hrvatskoj.

Primjerice, vođa urbanih i drugih Srba Milorad Pupovac nije nikada organizirao u Zagrebu niti drugdje najobičniji prosvjed ili javnu osudu srbskih zločinaca, koji su genocidno, pljačkaški i vandalski ratovali protiv Hrvatske.

Štoviše, taj velikosrbini Milorad Pupovac kao predsjednik Srpskog narodnog vijeća u Hrvatskoj nije se nikada ni formalno ispričao Hrvatima za zločinstva, koja su počinili njegovi Srbi.

To je samo po sebi jasno, da Milorad Pupovac ne osuđuje strašni rat hrvatskih Srba protiv Hrvatske.

Dakle, uz puni respekt i poštivanje onoga malog dijela hrvatskih Srba, koji su se dokazali sa svojom lojalnošću i branili Hrvatsku zajedno sa hrvatskim braniteljima i osloboditeljima, govoriti o nekakvim nevino stradalim hrvatskim Srbima je neodgovorno.

Dodajem još jedanput: Svaka čast tome malom dijelu hrvatskih Srba, koji su bili umom i tijelom zajedno s Hrvatima u obrani i oslobođenju Hrvatske od velikosrbske okupacijske, genocidne, pljačkaške i vandalske bage, kojoj su se masovno pridružili petokolonaški Srbi u Hrvatskoj.

Napisanome je potreban i mali povijesni osvrt

Ovdje treba reći još jednu istinu, da Hrvati nisu nikada vodili osvajački rat protiv Srbije, nego

suprotno. Već u ranoj povijesti Hrvatski ban i kralj Tomislav spasio je razjedinjena srbska plemena od Bugara, primio u zaštitu srbskog župana Zahariju... i sredio odnos Bizantskog carstva prema tom jadnom narodu, kojem je netko nametnuo ime Serb, što znači rob. Pod tim robskim imenom proživjeli su čitavu povijest i prihvatili ga za trajnost, čak se osjećaju ponosni s njime i u njemu.

Vjerojatno prirodno srbsko divljaštvo potječe iz samog robskog imena Serb - Serbi - Srbi pa su uvijek ratovali protiv svih svojih susjeda, a napose protiv Hrvata, da bi se dokazali u robskom imenu i proširili ga na druge.

Samo protiv hrvatskog Dubrovnika ratovali su Serbi 37 puta, ali ga nisu mogli osvojiti. Broj serbskih ratova protiv Hrvatske je neizbrojiv.

U svima turskim napadima na Hrvate i Hrvatsku ratovali su Srbi i to pod turskom čalmom, pod srbskom šajkačom sa tursko-srbskom kamom i srbskim pravoslavnim krstom.

Nikada ti Serbo-Turci niti Turko-Serbi u ratovima protiv Hrvata nisu iznevjerili Turke i prešli u pomoć Hrvatima u obrani od Turaka.

Naprotiv Serbo-Turci su bili prema Hrvatima strašniji od samih Turaka. Za to su primjer svi Tursko-srbski ratovi protiv Hrvatske, kojih je bilo tako mnogo da im ne znaju točan broj ni najbolji povjesničari pa ću ovdje spomenuti samo dvojicu Srbo-Turaka, koji nisu htjeli prijeći na Hrvatsku stranu, nego su se divljačkije i ustrajnije borili protiv Hrvata, nego njihovi gazde Turci. Slučaj Sokolovića u Sigtetu i Predojevića pred Siskom.

Brojni povjesničari vežu razaralački pojam Vandala sa Srbima. U tome je čak nevažno da li se ime Vandala podudara s imenom Srba, ali je važna istina, da u Europi nema tako razaraločkog, tako pljačkaškog i tako rabijatnog naroda kao što su Srbi.

Najveći političar svijeta u 20. stoljeću Winston Churchill izjavio je iza Drugog svjetskog rata:

"Da sam poznavao Srbe 1941. godine kao što ih poznajem sada ne bih ih nikada pomagao!"

Nije ta manjkavost poznavanja Srba samo Churchillov grijeh, nego od većine europskih političara i od današnjega međunarodnoga suda za ratne zločine u Den Haagu, koji sudi hrvatskim braniteljima, a najveći i najkrvoločniju ratni zločinac Ratko Mladić uživa život zaštićen od Srbije...

Zato Srbija olako sprovodi sve ratove protiv susjeda, jer je ne poznaju svjetski političari, pa je iza ratova nagrađuju umjesto da ih kažnjavaju.

Srbija je nekažnjeni izazivač ratova

Srbija je vodila pod maskom oslobađanja, osvajačke i vrlo brutalne Balkanske ratove i za njih pohvaljivana od Europe.

Srbija je izazvala Prvi svjetski rat, iz kojeg su rođena i ustoličena najveća zla u čitavoj ljudskoj povijesti: komunizam (1917), fašizam odmah iza rata, a službeno 1921. godine i nacionalsocijalizam (1934), a iz ovih je nastao najstrašniji Drugi svjetski rat i svi ratovi u svijetu iza njega, uključujući i srbsku genocidnu agresiju na Hrvatsku 1991-1995. sa strašnim posljedicama do danas (ubijeni i osakaćeni hrvatski ljudi i djeca, obnavljanje razorenoga, demini-

ranje Hrvatske od srbskih mina i osiromašeni hrvatski narod s djecom, kojoj su Srbi ubili roditelje).

Za nijedan rat, kojeg je Srbija izazvala i vrlo brutalno vodila nije dosada bila kažnjena.

Srbija nije kažnjena niti za agresivni i genocidni rat u Bosni i Hercegovini, gdje je Srbija poubijala 200.000 ljudi i prognala milijun Hrvata i Bošnjaka, izvršila genocid na nekoliko lokacija u BiH, među kojima je najstrašnija Srbska genocidna industrija u Srebrenici, u kojoj su Srbi mjereno brojem nedužnih bošnjačkih žrtava u jedinici vremena počinili najbrojniji i najstrašniji genocid u 20. stoljeću, a nisu za njega kažnjeni.

Glavni počinitelj - genocidni krvnik, najveći zločinac svih zločinstava Ratko Mladić, koji je nadmašio po zločinima (prema broju u vremenu) Hitlera, Staljina i Tita nije kažnjen, nego uživa zaštićen u Srbiji lagodan život sa srbskim kulinarskim specijalitetima i uslugama srbskih prostitutka, a plaća ga suverena država Srbija.

Međunarodni sud za ratne zločine u Den Haagu, odnosno sudski plaćenici se zabavljaju u Srbiji na imenu Ratka Mladića.

Ima i nešto izvan zdrave pameti

Bošnjačko pravosuđe i hrvatsko pravosuđe, koje je prema samoocjeni najbolje pravosuđe u svijetu NISU do sada izrekli niti presudu gigazločincu Ratku Mladiću u odsutnosti. Nije li to propust izvan shvaćanja zdrave pameti?!

Već sam više puta podsjetio najbolje u svijetu hrvatsko pravosuđe i predsjednika RH, ujedno profesora najboljeg prava u svijetu prof. dr. sc. Ivu Josipovića, da Hrvatska ne smije nikako, nikako i nikako odustati od tužbe protiv Srbije.

Uz kaznenu presudu Srbije od Međunarodnog suda u Den Haagu, čak prije te presude hrvatsko pravosuđe mora izreći presudu Srbiji za genocidnu agresiju, za pljačku, za vandalizam i za sijanje ubitačnih mina po Hrvatskoj, uz povratak sveukupne pljačkovine i naknadu svih počinjenih šteta...

Srbija mora biti kažnjena ne samo radi genocidne agresije na Hrvatsku (i na BiH)..., nego i radi same sebe, da joj zaslužena kaznena presuda bude trajni podsjetnik, da se nikada više ne laća ratnih zločinstava.

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

dr. sc. Tomislav Dragun

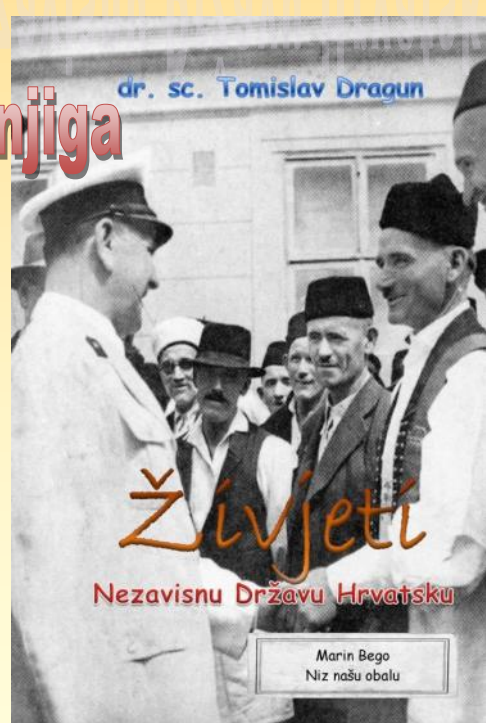
NOVO!

1. knjiga

Živjeti Nezavisnu Državu Hrvatsku

2. knjiga

Pojedinačna cijena: 150,00 kuna

Cijena kompleta: 200,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com

HRVATI SU U TRANSU OD SREĆE ZBOG SERVIRNOG ULIZIVANJA SRBIMA

Zvonimir Hodak, "Glasnik" Nacionalnog kongresa Republike BiH - br. 703

Moram priznati da sam ostao duboko tronut dirljivim scenama koje su naši mediji prikazali prilikom službenog posjeta srpskog predsjednika Borisa Tadića Hrvatskoj. Posebno me je dirnula romantična činjenica da je Severina napokon upoznala Tadića, kako je to pod velikim naslovom "Jutarnji list" obavijestio cjelokupnu hrvatsku javnost. Tako doznajemo da su na Tadićeve i Josipovićeve zabavu došli, između ostalih, i Titova unuka Saša Broz, Severina, Zoran Šprajc, Lepa Brena, Boba Živojinović, Voja Brajović, Sergej Trifunović, Denis Kuljiš, Aleksandar Tijanić, Srđan Šaper i mnoge druge javne osobe za koje sam sklon vjerovati kako su do 1995. g., čvrsto vjerovali u Titovu izjavu da će prije Sava poteći uzvodno nego li će Hrvatska dobiti svoju državu.

Cijela ta ekipa, a i njima slični, mogli bi se možda naći u staroj židovskoj poslovice koja glasi: „Postoje ljudi koji ostaju praznih šaka čak i kad se uhvate za vlastitu glavu“. Jelena Lovrić s neskrivenim ushićenjem objavljuje svoju standardnu kolumnu pod naslovom „ZG-BG novi početak!“.

Pod motom: bolje išta nego ništa, Lovrićka razdragano piše o srpskim zastavama usred Zag-

reba, o izuzetnoj srdačnosti s kojom je dragi gost dočekan, naveliko hvali nekonfliktnost i mirotvornost našeg Predsjednika dočim usput cvrkuće o dogovorenim konkretnim rješenjima za saniranje ratnih rana. Jedno od takvih konkretnih rješenja je odluka da Srbima povratnicima, koji ne žele imati posla s ustaškom državom, Hrvatska uz donaciju međunarodne zajednice, izgradi stanove u Srbiji. Hrvati su u transu od sreće!

Počinje nova era hrvatsko-srpskih partnerskih odnosa. Na konferenciji za tisak obojice Predsjednika neki neoprezni novinar postavio je pitanje što je s povratkom vojvođanskih Hrvata koji se ni dan-danas ne mogu vratiti u svoje domove. Nastala je ledena tišina dok su svi s ljutnjom pogledali u bedaka koji kvari svečarsko raspoloženje i novo uspostavljeno partnerstvo i to nekim nebitnim pitanjima o tamo nekim Hrvatima koji još i žive izvan Hrvatske. A znamo da sve vlasti od 2000. g., na ovamo brinu samo za hrvatske građane u Hrvatskoj, a ne miješaju se u unutrašnje poslove drugih država i ne-daj-bože skrbe za Hrvate u BiH ili u Srbiji.

Na postavljeno pitanje, sve su se oči nazočnih upiljile u Tadića koji je bez puno okolišanja „briljantnom“ analizom odmah vratio osmijeh na lica nazočnih riječima: „Moram da kažem da me taj problem ne čini sretnim“.

Međutim, nazočni su bili sretni da se Tadić nije uvrijedio ili ne-daj-bože naljutio zbog tako nezgrapnog pitanja.

Preko 30.000 vojvođanskih Hrvata je bilo protjerano iz svojih domova, a hrvatska vlada, umjesto da se bori da se i za izgradnju njihovih domova organizira donatorska konferencija kako bi im omogućila povratak, cijeli taj problem gura pod tepih da ne razljuti gosta. Istodobno se infantilno veseli nekolicini ikona koje je Tadić donio sa sobom. One bi vjerojatno trebale zamijeniti uk-

radeno i odneseno hrvatsko kulturno blago koje su Srbi opljačkali na okupiranim područjima, a od kojeg do danas nisu gotovo ništa vratili.

Bojim se da nam ova vlast vraća novo bratstvo i jedinstvo samo pod drugim nazivom jer kako inače nazvati to da oni nama donose pravoslavne ikone, a mi njima dajemo tri milijarde kn za izbjegličke stanove u Srbiji.

Kako protumačiti to da Zajednica srpskih općina u istočnoj Slavoniji dobiva od hrvatske Vlade petnaest milijuna kn više nego li susjedne hrvatske općine? Kako protumačiti farsu o 25 fascikla s vukovarskim dokumentima od čega većinu čine povijesti bolesti pacijenata koji su

se prije rata liječili u vukovarskoj bolnici.

Bilo bi mi puno draže da su Srbi vratili nešto od opljačkanog hrvatskog umjetničkog blaga, da su vratili vukovarske ađe (koje su okupirali mada su hrvatski teritorij) ili da su dali makar kakav dokaz dobre volje da će vratiti vojvođanske Hrvate na njihova ognjišta. Nažalost, od svega toga ništa! Ali zato s naše strane nije nedostajalo gadljivog ulizivanja, jeftinih usporredaba Tadića s Georgeom Clooneyem i pompozno velikanja nužne usmjerenosti jednih na druge. Definitivna ocjena je kako je ova naša trećerazredna garnitura na vlasti potpuno nedorasla srpskim političarima na čelu sa lukavim, šarmantnim i pragmatičnim Tadićem.

SRBOFILSTVO KAO SVJETSKI FENOMEN

dr. Muhamed Borogovac, "Glasnik"
Nacionalnog kongresa Republike BiH -
br. 703

Srbofilstvo nije samo bošnjački fenomen, nego i balkanski.

Srbofilstvo je čak i svjetski fenomen. Sjetimo se npr. kako su Vance i Owen izgledali važni sami sebi i samozadovoljni kada su išli Miloševiću na noge u Beograd za vrijeme agresije na Republiku BiH. Ili sjetimo se npr. kanadskog generala McKenzija ili Michaela Rosea, dvojice najpoznatijih Karadžićevih grupie-a iz svijeta. ("Grupie" je engleska riječ za čovjeka koji je u suštini potpuno beznačajan, bezveznjak koji trči za poznatim javnim ličnostima i koji misli da je i sam značajan kada se uspije upletati u društvo važnih ljudi i zato je spreman i da im se nakloni ako treba.)

Poznato je da u Crnoj Gori ima veoma mnogo srbofila, kao i u Makedoniji, a kao što vidimo ima toga i u Hrvatskoj. Velikosrbi su to oduvijek znali i takve su pronalazili, regrutovali u UDBU postavljali na čelo ostalih jugoslovenskih naroda i pomoću njih vladali.

Kao takvi, Franjo Tuđman, Alija Izetbegović i Ibrahim Rugova su bili postavljeni uoči rata

kao nacionalni "lideri" Hrvata, Bošnjaka i Albana od strane velikosrpskog projekta da bi obezbijedili povoljan ishod velikosrpskog projekta,

dok su potencionalni pravi nacionalni lideri likvidirani. Srbofilni, lažni lideri su bili velikosrpska "exit strategy" iz agresije na susjedne države i narode. Jer, kako bi se završio rat u BiH da nije bilo Alije Izetbegovića da potpiše kraj rata i time Srbiju spasi i od UN sankcija i usput dade pola BiH? Ko drugi bi im to mogao dati? Po internacionalnim zakonima baš niko, osim samih Bošnjaka i bh Hrvata.

Bošnjaci su apsolutni šampioni u srbofilstvu.

Jedini razlog da su se Kosovo, Hrvatska, Crna Gora i Makedonija ipak na kraju oslobodili od velikosrpskog projekta i to u svojim netaknutim granicama, a da Bosna i Hercegovina nije, leži u tome što je gustina Srbofila (posrbica, Srbalija) barem 10 puta veće među Bošnjacima nego npr. među Hrvatima ili Albancima.

BAZALO (45. nastavak)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Plovan mu je dao potrebno oruđe, da iskopa grob kraj pokojnog strica Jose tako, da će otac i sin počivati jedan kraj drugog. I taj je posao obavio prije noći, a da ga nije nitko smetao, jer radnim danom, kad nema pokopa, nitko ne dolazi u groblje, a izvana se preko visoke, neuredne živice u njega ne vidi. Da je ograda i niža, ipak se ne bi vidjelo, jer su na sve strane, osim do crkve, oko groblja livade, kojima u to doba godine još nitko ne prolazi.

U prvi suton se je uputio kući, udarivši od crkve ravno preko Obsenice Nad Vodu. Čim je prešao vodu, okrene prema mlinu. Računao je, da je to najsigurniji put do uspjeha. Tamo će već naći nekog odraslog, kog će uputiti, o čemu se radi i poslati ga kući, da sve uredi.

U mlinu je bio Frane Josipa Lukičina. Kad je opazio pred sobom Ivana, nije vjerovao svojim očima.

- Bog bije s nami! Esi ti to? - rekao je kao s drugog svijeta. Momak je od dvadesetak godina, krupan, naočit i ozbiljan kao stari čovjek.

Ivan nije odgovarao na njegovo čuđenje i iznenađenje, već mu je ukratko i jasno obrazložio, što moraju učiniti, i poslao ga k Anti, da mu reče, što poručuje Ivan.

- Samo njemu reci, da sam ja doša, i reci mu, da za živu glavu nikom ne kaže, dok sve ne svršimo. Potlje ćemo pripovidati o drugim stvarim - tumačio je Ivan i gurkao momka rukama, da što brže ide. - I neka ženskilji ne čuju, što kanimo.

Nije prošlo ni pola sata od Franina odlaska, a već su stigla pred mlin kola i u njima šest ljudi s puškama i oruđem. Tu je bio Josip Lukačin, otac pokojne Vranjice Ivana Ćoranova; Maleta, Bazalov stric; Ante, Nikolin brat; Mateša, unuk

Dane Kovača; i još dva momka osim Frane. Ivan je bez riječi pristupio kolima i kad je Frane iz njih iskočio, Ivan se je u njih popeo, govoreći:

- Ajmo, u ime Božije!

To im je bio sav razgovor. Ante je šviknuo nekoliko puta bičem i potjerao konje kasom. Kad su stigli k Ruci, na razkrižje, Ivan je šaptom rekao nek Ante ide po mrtvačku škrinju u Lovinac s jednim momkom, a ostali nek iziđu iz kola i izvade oružje i oruđe. Svi su ga lijepo slušali, i stariji i mlađi, i nitko ga ništa ne upita. Bio je siguran, u kom je grobu Nikola, pa odmah stane kraj njega. Stadoše i ostali u pozoru kao vojnici. Ivan skide kapu i prekrsti se, a ostali za njim. Dosta su dugo tako nijemo stajali, oborenih glava. Neki su poluglasno šaptali molitve, dok su ostali samo pomicali usne. I opet je Ivan prvi metnuo kapu na glavu i prekrstio se, a ostali su ga nasljedovali. Pljunuo je u dlane, protrljao ih jednog o drugog, a zatim počeo lopatom odbacivati zemlju s Nikolina groba. Rečeno mu je, da su jedva pola metra pod zemljom, pa je prema tome i radio: s početka veoma slobodno, a što dalje, to sve opreznije. Ostali su se u nepirilici ominjali, jer nisu znali, da li bi još tko morao pomagati ili će to sve sam Ivan obaviti. U sve je bilo duboko ušlo neko neobično poštovanje prema njemu kao da je biće s drugog svijeta. Sve ih je zapanjio njegov nestanak između njih, od svadbenog stola, a sad ih je još više iznenađio njegov povratak - na Nikolin pokop. I još na kakav način, kako se on vlada i kako svima zapovijeda sigurnošću, koja ne dopušta ni tračka sumnje, da netko ne bi savršeno točno izvršio njegove naloge! Nešto ih je sve izpunjavalo osobitim poštovanjem prema njemu, pa i još nečim višim od poštovanja.

BOŽJI PUSTOLOV (12. nastavak)

Daleki putevi Franje iz Ksavera

Josip Badalić D.I. – Zagreb, Voćarska 106

NA MOLUČKOM OTOČJU

Franjo se poveze u čamcu korakori uzduž sjeverne vulkanske Halmaheire koja je ljude napunjala stravom, i zatim do otočića Rau i velikog Morotaja oko 400 kilometara daleko od Halmaheire. Tu je nekoliko tisuća domaćeg svijeta primilo već prije kršćanstvo.

Tri je mjeseca Franjo ostao u ovim strašnim i zaostalim prilikama. Svaki put kad bi sjeo u čamac, stavljao bi život na kocku — takovo je more, vjetrovi i grebeni. Tu je Franjo vršio kao obično dušobrizničke poslove, ali prvo mu je bilo ljubav i duboko sjedinjenje s Bogom, te ne mari za pogibli i napore, i nikad nije sretan kao onda kad se svaki dan susreće sa smrću u svim njezinim oblicima te piše slijedeće:

”Ovaj je otok takav te bi čovjek mogao u nekoliko godina izgubiti očinji vid od preobilja suza koje naviru zbog utjehe. Nigdje nisam također osjećao manje tjelesnih nevolja nego ovdje među neprestanim neprijateljima, gdje nema sredstava protiv bolesti, lišen svake zaštite života. Ovi se otoci ne bi smjeli zvati morski, već otoci pouzdanja u Boga!

Po starim stazama

Mnoge je pute prokročio i vrata otvorio. Sad treba započeto sređivati i utvrđivati, te ne želi zasad dalje prodirati nego dvije godine ostaje na Amboini, Malaci te Indiji. Do Amboine mogao bi ploviti na udobnoj trgovačkoj lađi, ali bi tako morao ostaviti stado upravo prije Velike sedmice, a to nije htio.

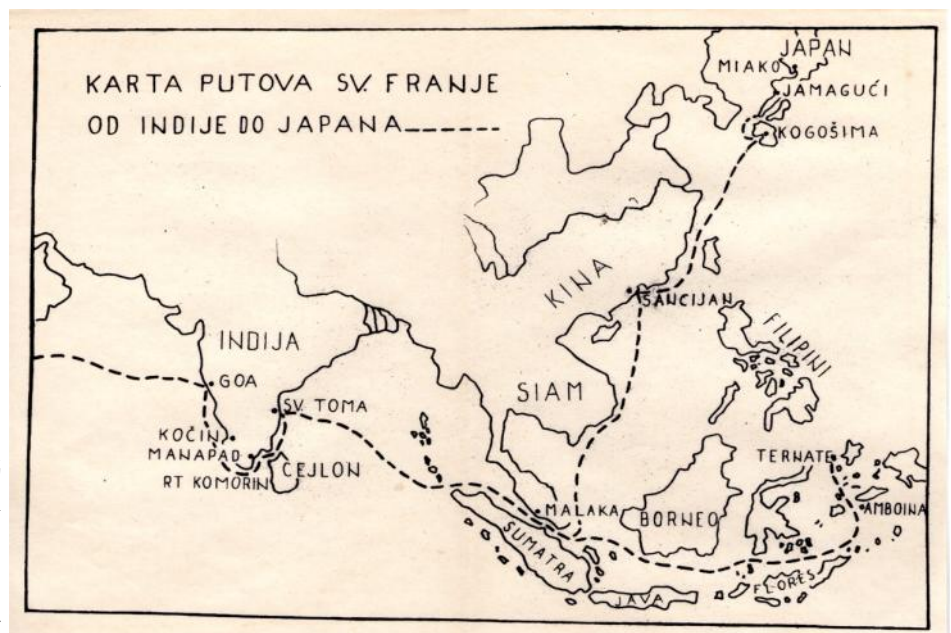
Kako je bio voljen, vidi se iz ovoga njegova lista: ”Da svojim prijateljima, muškumu i ženskomu svijetu, prištedim suze i bol oproštaja, ukrcah se za

odlazak s Moluka o ponoći. Ali mi nakana nije uspjela. Nisam mogao umaknuti. Za ovoga noćnoga oproštaja s duhovnim sinovima i kćerima, osjećao sam kako sam slab.”

Još izvješćuje kako je naredio da se dva puta na dan daje kršćanska pouka po njegovu tumačenju. Uvede se običaj večernje procesije po ulicama sa zvoncem i molitvama.

Iscrpljen od puta u malom čamcu stiže na Amboinu, ali ni govora o odmoru, nego za 14 dana, dok ne pođe lađa prema Malaci, podiže crkvicu od bambusa, propovijeda, ispovijeda bez prestanka. ”Mnoge sam opet s Bogom izmirio.”

U Malaci ostaje ovaj put šest mjeseci - od lipnja do prosinca 1547. — premda je zbog nezdrave klime tako dug boravak za mnoge smrtonosan. Dvije godine nije vidio redovničke subraće - pa se uvelike obraduje kad ih trojicu pozdravi u Malaci. Poslao ih je u Morotaj i druge postaje, a neki od njih postase žrtve ljubavi - do mučeništva i potpunog poništenja. Mjesec dana uživao je u njihovu društvu, a kad su oni otišli, on se daje na običan dušobriznički posao. Nije mogao udovoljiti svim pokornicima koji su ga iza mnogo sati napornog ispovijedanja grdili i psovali što nisu došli na red. ”Ipak se nisam srdio”, piše Franjo, ”jer mi je svaka njihova srdžba bila jedino pobuda. Znao sam naime da se to događa zbog oduravanja grijeha s njihove strane”. Svećaka dobrodušnost ispričava sve!

Hrvatska knjižara

Internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

NOVO!

akademik Mirko Vidović

Sakrivena strana Mjeseca 1-2

Pet
godina
u
Titovim
tamnicama

200,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8,
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,

Hrvatski
uljudbeni
pokret

Udruga za zaštitu
prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragon.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Prilože slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković